

Sygn. akt II AKa 309/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r.

sprawy R. O. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ust. z dn. 29. 07. 05 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt XII K 271/12

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. M. (1) w W. kwotę 738 zł w tym 23 % VAT za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 maja 2013 r.

w sprawie XII K 271/12 oskarżony **R. O. (1)** został uznany za winnego tego, że:

I. w okresie od 2003 r. do września 2004 r. w W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ten sposób, że z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą nabywał od M. W. (1) i P. M. celem dalszej dystrybucji w jednorazowych transakcjach heroinę w ilości od 10 do 100 gramów - łącznie nie mniej niż 3 kg heroiny, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę

2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. w okresie od października 2004 r. do połowy 2007 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

- w okresie od października 2004 r. do połowy 2007 r. w W., działając sam oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą wielokrotnie nabywał od M. W. (1) i P. M. w celu dalszej dystrybucji w jednorazowych transakcjach heroinę w ilościach od 10 do 100 gramów, łącznie nie mniej niż 7 kg heroiny;

- w okresie od wiosny w 2005 r. do połowy 2007 r., w W., wielokrotnie nabywał od M. W. (1) i P. M. w celu dalszej dystrybucji amfetaminę w ilości 1 kilograma przy jednorazowej transakcji, nie mniej niż 10 kg amfetaminy łącznie, przy czym popełnienia tego przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

III. w okresie od października 2004 roku do 2007 roku w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w której działali między innymi M. W. (1), P. M., B. B. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, zajmujące się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 czerwca 2012 r. do dnia 7 stycznia 2013 r.;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (1) kwotę 1380 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych plus VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed sądem okręgowym jako Sądem I instancji;

VII. zwolnił oskarżonego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, to jest:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie rażąco dowolnej oceny zeznań świadka M. W. (1) polegającej na uznaniu za najbardziej wiarygodne zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym w zakresie w którym świadek zeznał o dostarczeniu oskarżonemu łącznie nie mniej niż 10 kg heroiny i nie mniej niż 10 kg amfetaminy oraz w zakresie wskazania czasokresu trwania tejże współpracy to jest okresu od 2003 do połowy 2007 roku pomimo tego, że:

a) brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego powyższe okoliczności, za wyjątkiem zeznań świadka W. złożonych w toku postępowania przygotowawczego;

b) tak w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego świadek nie był w stanie wskazać liczby transakcji „narkotykowych” z udziałem oskarżonego jak i jednostkowej masy przekazywanych oskarżonemu narkotyków,

c) ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w tym zeznań W. oraz B.) wynika, że świadek podczas swojej przestępczej działalności współpracował z około 240 osobami, w tym dilerami, a oskarżony O. wedle opinii świadka miał status drobniejszego dilerka,

d) w toku postępowania sądowego świadek wyjaśnił, że oskarżony niczym się nie wyróżnił, nie pamięta transakcji z jego udziałem a podstawą złożonych zeznań wskazujących na datę zakończenia w połowie roku 2007 współpracy z oskarżonym był fakt, że w tymże okresie świadek W. zakończył działalność przestępczą,

co oznacza, że w/w zeznania w świetle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uznaje się za niewiarygodne, co w konsekwencji nie pozwala na dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych co do czasokresu współpracy pomiędzy świadkiem W. a oskarżonym oraz masy narkotyków przekazanych przez świadka koronnego oskarżonemu,

2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie rażąco dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny złożonych przez oskarżonego w toku postępowania wyjaśnień uznanych za niewiarygodne, pomimo tego, że są one konsekwentne, niesprzeczne, oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań świadka W. i B.;

3. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak usunięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie łącznej masy przekazanych przez świadka W. narkotyków poprzez rozstrzygnięcie, że od końca 2003 roku do końca 2005 roku świadek przekazał oskarżonemu około 1,2 kg heroiny oraz około 300 gramów amfetaminy;

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd selektywnej oceny dowodu z zeznań świadka B. polegającej na pominięciu części wskazanych przez świadka okoliczności uprawdopodobniających wyjaśnienia oskarżonego w zakresie braku przynależności do grupy przestępczej oraz nieprawidłowych wyliczeń świadka W. co do ilości dostarczonych oskarżonemu narkotyków a mianowicie, że: świadek nie znał oskarżonego, nie miał żadnej wiedzy o rzekomej spółce braci O., oraz, że łączna masa sprzedanej za pośrednictwem oskarżonego amfetaminy wynosił 5-6 kg;

5. art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przyczyn Sąd uznał za udowodniony fakt dostarczenia oskarżonemu przez świadka W. nie mniej niż 10 kg heroiny i 10 kg amfetaminy pomimo braku wyjaśnienia przez świadka tak w śledztwie, jak i w toku przewodu sądowego, w jaki sposób dokonał wyliczeń prowadzących do w/w ustaleń;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest:

1. art. 258 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony od października 2004 roku do połowy 2007 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w której działali między innymi W., B., M. oraz inne ustalone i nieustalone osoby pomimo tego, że brak jest materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie, że oskarżony O. miał świadomość istnienia i przynależności do tejże grupy, a w szczególności świadomości co do rzekomego kolektywnego kierowania grupą przez świadka B. i W.,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyciętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na treść wyroku, to jest bezzasadne ustalenie, że:

1. łączna wprowadzona przez oskarżonego do obrotu masa narkotyków wynosiła, odpowiednio 10 kg heroiny oraz 10 kg amfetaminy,

2. świadek W. dostarczał oskarżonemu narkotyki w okresie od 2003 roku do połowy 2007 roku,

3. oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

4. istniała pomiędzy braćmi O. spółka, której przedmiotem było rozprowadzanie heroiny.

W związku powyższym, niniejszym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. zmianę wyroku co do czynu z pkt 1 wyroku przyjmując jako początek uczestniczenia oskarżonego w obrocie narkotykami grudzień 2003 roku oraz przyjmując, że oskarżony nabył od M. W. (1) około 400 gramów heroiny i za to wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. zmianę wyroku co do czynu z pkt 2 wyroku przyjmując jako koniec uczestniczenia oskarżonego w obrocie narkotykami grudzień 2005 roku oraz przyjmując, że oskarżony nabył od M. W. (1) i B. B. (1) około 800 gramów heroiny i około 300 gramów amfetaminy oraz wyeliminowanie z opisu czynu przypisanemu oskarżonemu w tym punkcie stwierdzenia, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i za to wymierzenie mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. zmianę wyroku co do punktu 4 wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat,
4. uniewinnienie oskarżonego od zarzutu 3 wyroku objętego pkt III aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając przebieg zdarzeń będących przedmiotem tej sprawy Sąd Okręgowy nie popełnił błędu i w prawidłowy sposób ocenił zebrany materiał dowodowy mając przy tym na uwadze treść art. 7 k.p.k. Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego zostały omówione w motywach zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie wskazuje na żadne momenty, które nie znalazły by tam uzasadnienia. Jej wywody sprowadzają się w istocie rzeczy do przedstawienia własnego poglądu na wyniki przewodu sądowego.

Autor apelacji powołuje się w zasadzie na okoliczności prawidłowo przez Sąd rozważone.

Nietrafny jest zarzut obrazy przepisów postępowania mający polegać na dokonaniu rażącej dowolnej oceny zeznań św. M. W. przy braku innych dowodów w sprawie co z kolei miało spowodować błąd w ustaleniach faktycznych.

Na wstępie należy podnieść, że oskarżony nie kwestionował swojej działalności przestępczej, ale przyznając się jednak do uczestniczenia w obrocie znacznie mniejszą ilością środków odurzających.

Jego wyjaśnienia co do tej ostatniej kwestii pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków w szczególności z zeznaniami św. M. W. ale nie tylko.

Apelujący nie wspomina o jeszcze innym istniejącym dowodzie potwierdzającym to stanowisko a mianowicie o zeznaniach św. B. B..

Nietrafny jest też zarzut iż świadek koronny M. W. nie mógł pamiętać jakie ilości narkotyków mogą obciążać oskarżonego R. O. ponieważ przeprowadzał szereg tego rodzaju transakcji.

W tym miejscu wystarczy odwołać się do treści jego zeznań by nabrać przekonania o ich prawdziwości.

Na k. 199-203 św. M. W. w sposób precyzyjny przedstawia sposób prowadzenia działalności przestępczej opisując rodzaje rozprowadzanych narkotyków oraz współdziałające z nim osoby, podaje konkretne jednorazowo przekazywane ich ilości a także ich całkowitą wagę. Opisuje też miejsca w których spotykał się z oskarżonym R. O. (1) i jego bratem. Stwierdza także iż podczas tych spotkań informował ich o przynależności do grupy przestępczej co zresztą zapewniało im gwarancje „bezpieczeństwa” w handlu narkotykami. Podając ogólną ich ilość – 10 kg heroiny i

10 kg amfetaminy obciążając oskarżonego świadek miał na myśli ilość minimalną „nie mniejszą niż” ponieważ bardziej precyzyjnych wycień nie potrafił zrobić. Świadczy to o rzetelności jego zeznań. Za trafnością jego rozumowania świadczy fakt, że przecież sam także musiał się rozliczać z ilości rozprawdzanych środków odurzających.

Nie można pomijać, że te zeznania potwierdza inny świadek B. B. (1) (k. 153, 226, 232, 522) – w zakresie współudziału w przestępstwie oskarżonego, ale też podaje ilość rozprawdzanych narkotyków (k. 695) zbieżne z zeznaniami M. W.. Warto odnotować, że św. B. B. robił notatki odnośnie ilości sprzedawanych środków odurzających dlatego też jego zeznania nie mogą budzić wątpliwości tym bardziej, że obciążał także i siebie.

Warto także odnotować okoliczność, że świadek M. W. podczas przeprowadzonej konfrontacji z oskarżonym (k. 513-519) w całości potwierdził swoje szczegółowe depozycje.

W tej sytuacji odosobnione wyjaśnienia oskarżonego nie mogły stanowić podstawy do ustaleń faktycznych i to odnośnie wszystkich trzech zarzutów.

Z tych powodów ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji zasługuje na akceptację.

Argumenty zawarte w apelacji w realiach tej sprawy nie mogą być uznane za takie które wymagają głębszych rozważań.

Zawodna okazała się też podjęta w apelacji próba wykazania, że oskarżony nie miał świadomości istnienia oraz swojej przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. O czymś wręcz przeciwnym świadczą wyżej przedstawione dowody w szczególności zeznania św. M. W. (k. 200-201).

Całkowicie niezrozumiałą jest także zarzut naruszenia przez Sąd orzekający treści art. 424 § 1 k.p.k. Wystarczy odwołać się do treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji s. 8 i 10 (k. 768-770).

Ustalenia Sądu Okręgowego odpowiadają zatem treści zebranych dowodów a Sąd ten nie przekroczył granic ich swobodnej oceny. O trafności jego stanowiska przekonują przedstawione wyżej dowody. Nie sposób więc podważyć też aktu oskarżenia. Uzasadnienie wyroku koresponduje z zebranymi dowodami.

Sąd orzekający rozważył i wyjaśnił wszelkie wątpliwości wykazując należytą dociekliwość, dostrzegając wartość dowodów i ich wewnętrzną logikę.

Miał na uwadze całokształt materiału dowodowego, poddał go gruntownej analizie oraz wyciągnął zasadne wnioski w przedmiocie winy oskarżonego przyjął też słuszną kwalifikację prawną popełnionych przestępstw.

Co się zaś tyczy orzeczonych kar to nie można uznać, że są one rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Należy je uznać za adekwatne do stopnia winy oraz do stopnia społecznej szkodliwości ale także okoliczności podmiotowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. nie znajdując podstaw do jego zmiany.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 624

§ 1 k.p.k. bowiem oskarżony ostatnio nie uzyskiwał dochodów, zaś koszty zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).